

Az országban kevésbé ismert baranyai magyar táncfolklór állt a középpontjában annak a szakmai tanácskozásnak, amelyet október 14-én rendeztek Hosszúhetényben. Az előadásokat kétnapos táncoktatás követte, amelynek folytatásaként novemberben további két hétvége kínál lehetőséget a néptáncosok számára e vidék hagyományainak beható megismerésére.

A komlói Pöndöly Néptánc és Hagyományőrző Egyesület, valamint a pécsi Mecsek Táncegyüttes Egyesület közös rendezésében, az NKA pályázati támogatásával valósult meg az esemény, melynek helyszínválasztása nem volt véletlen: Hosszúhetényben jelentős múltja van a táncos szokások ápolásának. Az 1930-as évek óta folyik néprajzi és néptánckutatás a településen, a hosszú évtizedek óta működő hagyományőrző népi együttes pedig országos elismertségnek örvend. A „hely szelleme” és a házigazdák segítőkészsége ideális körülményeket biztosított a konferencia számára.

Az érdeklődők – táncosok, oktatók, együttesvezetők és koreográfusok, főként Baranya megyéből – tizennégy előadást hallhattak a baranyai tánc kutatás történetéről, helyzetéről,

egy-egy település táncagyományairól, valamint a mindezzel összefüggő népzenei és viseletet érintő kérdésekről. Andrásfalvy Bertalan

, a PTE néprajzkutató professzora nyitóbeszédében a kulturális gyökerek, a tradíció napjainkban is érvényes jelentőségére, s a jövő egészséges társadalmában betöltött szerepére irányította rá a figyelmet, míg

dr. Felföldi László

, az MTA Zenetudományi Intézet Néptánc Osztályának vezetője a kulturális örökség megőrzésének lehetőségeit ismertette a hallgatósággal. Őket követve

Varga Sándor

, a Szegedi Tudományegyetem oktatója, valamint

Begovác Rózsa

, a Janus Pannonius Múzeum Néprajzi Osztályának vezetője tartott előadást.

A folytatásban fiatal kutatók és néptáncoktatók mutatták be az elmúlt években készült dolgozataikat, kutatásaik eredményeit. Szó volt Tar Istvánról, a még élő, ormánsági cimbalmosról (Kiss Alfréd

), a baranyai rezesbandákról (

Deáky Péter

), a néptáncnak a magyar identitás megőrzésében betöltött szerepéről a horvátországi Baranya falvaiban (

Kiss Gábor

), a drávaszögi és a hosszúhetényi viseletekről (

Kurucz Ildikó

és

Radó Tihamér

). Bemutatásra került

Balogh János

baranyai annotált forrásjegyzéke és Bánfi Rita

gyermekjáték-gyűjteménye. Részletesen feltárult az ormánsági és hosszúhetényi táncok (

Kirch Zoltán

), valamint a magyaregregyi hagyományok világa (

Németh Csilla

). Izgalmas színpadi lehetőségeket vonultatott fel a baranyai folklór táncszínházi alkalmazásáról szóló előadás (

Gálber Attila

).

A tartalmas prezentációk után a konferencia résztvevői meglepéssel nyugtázhatták, hogy számos területen folyik a megye elfeledett magyar táncagyományainak felkutatása – sok eredménnyel, újdonsággal, feladattal és lehetőséggel.

A konferenciát követően maga a tánc vette át a főszerepet: a hosszúhetényi Nemes János ÁMK-ban kétnapos oktatás zajlott, ahol előbb Kelet-Baranya (Szebény, Dunaszekcső és Dunafalva), majd Hosszúhetény táncagyományát ismerték meg a résztvevők. A táncosok és táncpedagógusok továbbképzése novemberben folytatódik: 12-13-án, Pécsett Magyaregregy, Ócsárd és Birján táncai kerülnek terítékre, az őszi utolsó hétvégéjén, Komlón pedig a délszláv háborúban megviselt szlavóniai magyar falvak, illetve az Ormánság vidékének hagyománya szerepel az oktatások programjában.

A „Sokszínű Baranya” címet viselő sorozat nyomán, a szervezők reményei szerint, a helyi hagyományok a jövőben

nagyobb hangsúlyt kapnak majd a néptáncoktatásban, valamint a táncgyűttesek színpadi produkcióiban, s a megye magyar táncagyományával is méltán büszkélkedhet saját lakói és tágabb környezete előtt.

A programsorozattal kapcsolatos további információk:
baranyafolk.uw.hu